

דיני סייבר

מרצה אבי טננבאום, מסכם נמרוד רק

הרצאה I | מבוא למשפט בכללי

המשפט מחולק לשני סוגים – המשפט הציבורי, בו המדינה היא צד (מנהלי - נגד רשות מבצעת, חוקתי - נגד רשות מחוקקת וכיוצ"ב) ופרטי, בו המדינה אינה צד (נזיקין, קניין, תאגידים, חוזים, ממקרקעין וכד').

שיטות המשפט במדינות שונות ניתנות לסיווג לשתי קטגוריות מרכזיות – הקונטיננטלי, שנמצא בכל מקום שצרפת/ספרד כבשו, והמקובל שנמצא בכל מקום שאנגליה כבשה (לרבות בישראל מכוח המנדט).

במשפט **קונטיננטלי** השופט חוקר ומאוד אקטיבי בדיון, רשויות נזהרות הרבה יותר מהתערבות בפועלה של רשות אחרת, ואין שימוש בתקדימים אלא כל מקרה לגופו. במשפט **מקובל** כל הנ"ל הפוך: השופט פסיבי ואין בעיה לבטל/לשנות פעולה של רשות אחרת, ותקדימים נמצאים בשימוש נרחב.

בהקשר של טכנולוגיה, השופט רודף את הטכנולוגיה ומנסה להסדיר אותה עם כלים קיימים, ובהתאם לאפקט הסטטוס קוו (שמרנות בכל הנוגע להמצאת קונספטים חדשים). אעפ"כ, החלטות ביהמ"ש לא ניתנות לניבוא תמיד ומשתנות מעת לעת בנושאים שלא מוסדרים עד הסוף בחוק. בארץ קשה מאוד להעביר חוק ולכן הרבה עניינים טכנולוגיים מוצאים עצמם נקבעים לפי פסיקה של ביהמ"ש. אם החוק לא מתייחס למשהו (לקונה), שופטים צריכים להכריע לפי עקרונות החירות והצדק של המשפט העברי ומורשת ישראל.

הרצאה II | חוזים באינטרנט

שני עקרונות יסודי בדיני חוזים

1. אוטונומיה – אפשר לכתוב בחוזה מה שרוצים, אלא אם הוא מכיל סעיפים לא חוקיים, או שבאים בניגוד לתקנת הציבור (נורמות, עקרונות וערכים בסיסיים בחברה), או שנכתבו שלא בתום לב.
2. יחסי הכוחות בין הצדדים – חוזים אחידים מכילים מגבלות נוספות, משום שצד אחד יותר חזק באופן משמעותי מהאחר, ואלו מעוגנות בחוק החוזים האחידים וחוק הגנת הצרכן.

חוזה נכרת ע"י הצעה של הצד המציע וקיבול של הצד הניצע, האינטרקציה הזו נקראת מפגש רצונות. כשדנים בשאלה אם אינטרקציה באינטרנט היא חוזה (לחיצה על קישור, הצגת פרסומת, קבלת מייל), בודקים אם הייתה כוונה של הצדדים, ואם היה מפגש רצונות. למעט חוזים שדורשים כתב יד פיזי כמו צוואות, כל חוזה אחר אפשר לחתום באינטרנט (בעזרת חתימה דיגיטלית אם צריך).

ביהמ"ש החיל את כל החוקים של חוזים רגילים על חוזים אינטרנטיים, ובפרט חוקים הנוגעים לחוזים אחידים על האינטרנט, בטענה שאתרים זמינים לכולם ולכן החוזה הוא אחיד. כמה דוגמאות לחוזים כאלה הן חוזה גלישה (כניסה לאתר) וחוזה הקלקה (קבלת עוגיות).

פס"ד נ' פייסבוק מ-2015: פייסבוק סגרה דף באתר לה כי רצתה, ושופט פסק שאסור היה לה כי בחוזה השימוש באתר נכתב שכל הסעיפים הם סעיפים יסודיים (כלומר שאם אינם מתקיימים אז כל החוזה בטל), וחזקה שזה סעיף מקפח, ולכן התניה לפיה פייסבוק טענה שסגרה את דף המשתמש לא חלה בכלל.

ישנו בית דין לחוזים אחידים שיכול לקבוע שחוזה הוא חוקי ואז אף בימ"ש לא יכול לטעון שהוא מכיל סעיפים מקפחים או לא חוקי וכד', אבל מעט גורמים משתמשים בשירות הזה מפני שרבים מהם יודעים שהחוזים שלהם מכילים בעייתיות כלשהי שלא הייתה מתקבלת ע"י ביה"ד.

פס"ד נ' פייסבוק מ-2019: NSO הסתכסכה עם פייסבוק אז פייסבוק מחקה את כל המשתמשים של עובדים של NSO. אלו תבעו אותה וניצחו בביהמ"ש, בטענה שהפגיעה שרירותית כי העובדים לא מייצגים או אשמים במעשי החברה, בדיוק כמו שזה היה שרירותי אם זה היה נגד יהודים או ערבים ככלל.

הרבה מהפסיקות בעניין נושאים באינטרנט ניתנות כתוצאה מתובענות ייצוגיות – תביעה של קבוצה/אדם שמייצגים קבוצה גדולה של אנשים שטוענים לעוול מתאגיד כלשהו, שלמדינה אין את המשאבים לעסוק בה בשל המספר העצום של מקרים כאלה. תובענות ייצוגיות לא קיימות באירופה, אלא בעיקר בישראל, ארה"ב וכמה מדינות נוספות.

הגדרות בתחום ברירת הדין

- סדר דין – איך מנהלים תביעה (אזרחית או פלילית), רכיב מהותי במשפט שנקבע לפי ערכים וסדרי עדיפויות בכל חברה.
- סמכות מקומית – באיזה מחוז (בארץ) דנים בתביעה.
- סמכות עניינית – באיזה סוג בי"ד דנים (תביעות קטנות, השלום, מחוזי).
- מחיקה/דחייה על הסף – מחיקה היא פסילת עתירה בשביל הגשה מחדש לתיקון טעות טכנית ודחייה לא מאפשר הגשה מחדש.
- תנאי/תנייה – תנאי הוא חלק מהותי בחוק/חוזה ואילו תנייה היא חלק יותר שולי.
- תניית שיפוט זר – תנייה בחוזה שקובעת איפה ידונו בתביעות על החוזה.
- תניית דין זר – תנייה בחוזה שקובעת לפי דין של איזו מדינה ידונו (אורתוגונולי לתניית שיפוט זר).
- חזקת שוויון הדינים – חזקה לפיה אם אין שופט שיכול לשפוט לפי דין זר, נניח שהדין הזר מספיק דומה לדין בארץ כך שניתן לשפוט לפי הדין הישראלי.

אפשר לבחור לדון בחוזה בבוררות, כלומר מחוץ לביהמ"ש עם בורר חיצוני, וכך להגיע להחלטה יותר מהר ובחשאי. עד האינטרנט, עקרון הטריטוריה ו"קיר הברזל" הנחו את קביעת סמכות השיפוט, לפיהם כל מדינה שופטת לפי עצמה, בהצדקה של מדינות שונות חוקים שונים שמתאימים לחברות השונות שלהן.

תאוריית שלושת השלבים להערכת סמכות שיפוט בתביעה בינ"ל

- סמכות שיפוט – יש לקבוע איפה דנים בתביעה.
- ברירת דין – יש לקבוע באמצעות איזה דין דנים בתביעה.

- **אכיפת פסק הדין – יש לבקש מביהמ"ש במדינה שבה נמצא הנתבע לאכוף את קביעת ביה"ד (ייתכנו שאלה שניים שונים).**

פס"ד חברה אנגלית הציעה לחברה ישראלית הצעה בלתי חוזרת (מה שזה נשמע) וחזרה בה לפני שהחברה הישראלית הסכימה. האם הפרה את החוק? אנגליה לא חתומה על אמנת וינה ולכן אם לא הייתה תמורה לא הייתה עבירה על החוק האנגלי, אבל ישראל כן אז לפי החוק הישראלי כן הייתה. זה מקרה שבו סמכות השיפוט קובעת חח"ע את תוצאת המשפט עוד לפני שהתחיל ולכן היא מהותית.

פס"ד שוויצרי ידוע בציבור בישראל לישראלית, מת בשווייץ והשאיר צוואה באנגליה. לפי סמכות השיפוט של כל מדינה, היא עצמה זוכה לדון בתביעה – מה עושים? אם האזרח היה ישראלי והיה מת בשווייץ כל מדינה הייתה משליכה על המדינה האחרת את סמכות השיפוט – מה אז עושים?

בחוזים, אם יש תניית שיפוט/דין זר הבעיה נפתרה, ואחרת השופט נבחר המקום עם הזיקה המינימלית (קרובה ביותר).

פס"ד Voyeur Dorm v. Tampa: אתר פורנוגרפיה תיעד את המתרחש בוילה סגורה בשכונת מגורים בעיר. חוקק חוק שאוסר על עסקי מין בטווח שני ק"מ משכונת מגורים. האתר עתר לביהמ"ש בטענה שאילו לא היה מתגלה שהווילה בלב שכונת המגורים, לא הייתה שום בעיה, וניצח, כשנקבע שעסקי מין כוללים רק בתי עסק שלקוח פיזית באים אליהם. השופט הפריד כאן בין העולם הווירטואלי (האתר קיים) לבין העולם הפיזי (האתר לצורך העניין לא באמת בוילה).

פס"ד The Dow Jones v. Gutnick: למו"ל ה-WSJ יש 3% לקוחות באוסטרליה ולכן גוטניק תבע תביעת לשון הרע את DJ על פרסומים שלהם עליו באוסטרליה, בטענה שדיבתו הוצאה באוסטרליה (הסיבה האמיתית היא שבאוסטרליה חופש הביטוי יותר מוגבל מבארה"ב ולכן היה לו סיכוי יותר טוב שם). ביהמ"ש דחה את העתירה באוסטרליה בטענה שלא ייתכן שהמו"ל יתרוצץ בכל העולם לכל מקום שיש לו מנויים, וגוטניק עדיין ניצח בסוף.

פס"ד נ' Yahoo France: באתר של Yahoo נמכרו מזכרות נאציות, שאסורות לפי החוק הצרפתי, לכן אגודת הסטודנטים היהודים בצרפת תבעה את Yahoo France. בסופו של דבר דנו בזה גם בצרפת וגם בארה"ב וניתנו פסקי דין סותרים. מה שחשוב כאן הוא של-Yahoo יש נכסים בצרפת ולכן גם אם בארה"ב מדחתה העתירה, ביהמ"ש בצרפת יכול לאכוף על הרכוש הזה את פסק הדין ככל שיהיה.

המבחן לסמכות השיפוט באינטרנט היה בהתחלה מבחן Zippo שקבע לפי רמת הפעילות של אתר במדינות שונות אבל זה עתה הוחלף. מבחן קהל היעד הוא המבחן הקובע מאז, שקובע שאם קהל היעד של אתר כלשהו כלל אזרחים ממדינה כלשהי, אותם אזרחים יכולים לתבוע בארצם את האתר. איך קובעים אם אתה פונה לקהל יעד כלשהו? אם יש לבעלי האתר מידע על מיקום המשתמשים או אם בבדיקת כתובת IP (שנכונה בסבירות גבוהה) אפשר לזהות משתמשים ממדינה כלשהי, בעלי האתר לא יכול להכחיש שהוא פונה לאזרחים ממדינה זו. בנוסף אם ישנם מאפיינים באתר שמבטאים פנייה לקהל יעד מסוים, כמו שפת האתר (בעברית - כנראה פונה לישראלים).

פס"ד מלכא: מלכא תבע חברת תוכנה ישראלית שהתקינה לו תוכנת סחר במט"ח שפגעה בו בדרך כלשהי, וחזרה השימוש בה כלל תניית שיפוט זר באנגליה, אבל ביהמ"ש פסק שסמכות השיפוט בישראל.

פס"ד איסכור נ' אקליפס: איסכור קנתה מגנטים תעשייתיים מאקליפס, טענה להפרת חוזה ותבעה בארץ, בטענה שהאינטרנט הוא בכל מקום ובפרט בארץ. ביהמ"ש פסק שבגלל שאין לנתבעת שום ייצוג או פעילות פיזית בארץ אין סיבה שזה יהיה בארץ ולכן זה נדון באנגליה. זו דוגמה לסמכות שיפוט בחוזה לא אחיד.

כשמדובר בפלילים, כל המדינות מרחיבות את סמכות השיפוט שלהן בלי התנגדות, במיוחד מאז המלחמה על הטרור שהכריזה ארה"ב.

הרצאה III | סמכות שיפוט ומטאפורות עומק

פס"ד בן חמו נ' פייסבוק מ-2019: עו"ד גיא אופיר ייצג את בן חמו בתביעה על סך 400 מיליון דולר נגד פייסבוק. שם ביהמ"ש העליון קבע שתניית השיפוט הזר (בקליפורניה) מקפחת, לא כל שכן משום שהנתבעת היא פייסבוק אירלנד ולא ארה"ב (מסיבות מס). פייסבוק שניתה את המדיניות שלה ועכשיו כולם דנים בארץ אבל צרכנים לפי הדין הישראלי ומפרסמים לפי הקליפורני. ביהמ"ש העליון פסל גם את זה, וקבע שבכל תביעה שאינה תובענה ייצוגית באינטרנט, סמכות השיפוט וברירת הדין יהיו הישראליים. בעניין התובענה הייצוגית לא שונה דבר (סמכות שיפוט לפי מבחן קהל היעד בארץ אבל ברירת דין יכולה להיות קליפורנית).

הסכנה בהרחבת סמכות השיפוט יתר על המידה היא שבתי משפט במדינות אחרות לא יהיו מוכנים לאכוף פסיקות ישראליות. בכל מקרה מבחן קהל היעד הוא הקובע מבחינת סמכות השיפוט בכל המדינות (למעט עסקים קטנים שייטבעו במדינתם).

סמכות מקומית בתביעות בעניין האינטרנט

חוק סדר הדין האזרחי שונה לפני שנתיים ועתה מגדיר היטב את הסמכות המקומית בתביעות באינטרנט.

- תובענה ייצוגית תישפט במחוז מקום מגוריו או עסקו של הנתבע (2 אפשרויות).
- כתב תביעה יישפט במחוז מקום מגוריו או עסקו של הנתבע או תובע (4 אפשרויות).

מטאפורות עומק כמעצב תפישת עולם

משפטים משתמשים במטאפורות שהם מכירים בניסיון להסדיר את האינטרנט (וטכנולוגיות אחרות) אך בהיעדר ידע והבנה מתאימים, עושים נזק באמצעות התבססות על מטאפורות שגויות/לא רלוונטיות.

ברמה העקרונית, למטאפורות יש השלכות הרות גורל על צורת המחשבה שלנו. לדוגמה, התייחסות לוויכוח כאל מלחמה (באמצעות ביטויים מתאימים) תגרום להתנהגות שונה מהתייחסות אליו כריקוד, או כמשחק. ברמת המדיניות מטאפורת העונש כתשלום חוב לחברה שגויה כי אסירים עולים הרבה כסף, ועוד דוגמאות רבות אחרות.

מטאפורות להבניית נקודת מבט על האינטרנט

- אוטוסטרדת המידע – דרושה "מהירות מותרת", אכיפה, חוקים והסדרה להתנהלות אינטרנט.
- הספר (frontier) האלקטרוני – כל אחד רשאי לעשות מה שירצה ואין צורך בחיקוק והסדרת האינטרנט.

פס"ד חברת משולחים קטנה אחת תבעה אחרת על פריצה וגניבת מספרי הטלפון של הלקוחות שלה. השלום טען שהייתה פה הסגת גבול (לא מטאפורה נכונה) והמחוזי הסתכל על מספרי הטלפון כספר טלפונים (גם שגוי).

מטאפורות ספרותיות בהקשר הזכות לפרטיות

אם נסתכל על פגיעה בזכות לפרטיות כמו שהיא קורת ב-"1984" של ג'ורג אורוול, הרי שכל איסוף מידע, במיוחד של השלטון על האזרחים, הוא פגיעה בפרטיות שמין הראוי למזער.

פס"ד ג'יימס סידס היה ילד פלא שהתפרסם בחוכמות בגיל מאוד צעיר, ואז בחר להיעלם מן הבמה העולמית. לאחר עשרים שנה, עיתון עקב אחר עקבותיו ומצא שהוא פועל בבית חרושת. סידס תבע את העיתון בטענה שהופרה הזכות שלו לפרטיות (הזכות להיות לבד), אבל ביהמ"ש קיבל את טענת המו"ל לפיה זכות הציבור לדעת, כי כזכור חופש הביטוי בארה"ב מאוד חזק בחקיקה ושפיטה.

הסיבה שבגללה מטאפורות נדרשות, בפרט בתחום הפרטיות, היא שבעקבות ההתקדמות בטכנולוגיה והיכולת לפגוע בחומרה גבוהה הרבה יותר בפרטיות, גם החקיקה מנסים להצמיד את הפער ולהגן על הזכות לפרטיות, שלפניכן (בוודאי לפני 100 שנה) לא הייתה רלוונטית.

הרצאה | רכיב הסייבר ואיומיו (מרצה אורח – יגאל אונא)

הרשת מעצבת את תפיסת המציאות בכל תחום בחיים. היא נשלטת ע"י הגמוניה של מספר שחקנים מצומצם, והחקיקה בפיגור חמור מאחורי הטכנולוגיה. בהקשר המסחרי, דאטה הוא הדבר הכי חשוב – חברות עושות מזה הון תועפות – ואין כללי משחק או פיקוח בכלל.

בהקשר הביטחוני, המרחק בין מודיעין שנאסף לאמל"ח ברשת הוא מאוד קטן. תחת האיומים החדשים ברשת, המשטר הדמוקרטי והליברלי פגיעים הרבה יותר, וכאן נכנס הטריידוף בין פרטיות לביטחון לאומי. סייבר הוא "הצד האפל" של תקשורת/טכנולוגיה ממוחשבת לא רק אינטרנטית.

מתקפת סייבר יכולה להיות השגת שליטה למערכת מידע ללא אישור, או מניעת שליטה של בעלי סמכות לאותה מערכת מידע, וכל זאת בדון. בעבר תקיפות סייבר אספו מידע וגנבו ריכוש אבל עכשיו הן גם גורמות נזק ומשפיעות על התודעה הציבורית.

המלחמות כיום הן מלחמות היברידיות – מלבד המאבק המזוין בלחימה בינ"ל (לדוגמה באוקראינה), ישנן מתקפות DDoS רבות, מוחקני מידע, הפלת תשתיות אזרחיות ועוד מתקפות שנהפכו חלק מהותי מהלחימה עצמה. כדי להשפיע על תודעת הציבור, תוקפים מפילים תשתיות אזרחיות שנתפסות כגורמים אמינים (מוסדות פיננסיים, ממשל בריאות) ומערערים בקלות יתרה את אמון הציבור, הלא הוא הבסיס של החברה הדמוקרטית.

מאפייני המתקפות בסייבר

- א-סימטריה - מאוד קשה להיתפס וקל מאוד לפגוע.
 - קשה מאוד להוכיח שמתקפה הגיעה ממדינה כלשהי, וגם אם פיזית הגיעה ממדינה כלשהי להוכיח קשר של קבוצת האקרים לממשלה קשה אפילו יותר, כך שענישה נעשית בלתי אפשרי. בנוסף, יש אינטרפול נפרד לארגוני הגנה על גופים אזרחיים בסייבר, כך שאכיפה והרשעה בינ"ל מאתגרות מאוד.
 - המטרות הן בין היתר מטרות אזרחיות פגיעות הרבה יותר ממוצב צבאי פיזי שלא פעלו עד כה למגן.
- שבירת כללי המשחק – אם תקפו אותך, תוכל לגנוב את המתפקה ולהשתמש בה כנגד אחרים; לתוקפים אין גורמים מרסנים כמו שיש בלוחמה קלאסית; כאמור קל לתקוף קשה להגן.

גורמים מותקפים, בפרט בכופר, גורמים נזק חברתי-כלכלי כל כך גדול שהממשל נוטה להאשים את הקורבן על שלא התגונן דיו או צימצם את הנזק.

פס"ד מערכת הגבייה צינור הדלק של קולוניאל הושבת לכמה שעות בשלב מתקפת סייבר. הנזק התודעתי והכלכלי שנעשה מתחנות דלק ריקות לפרק זמן קצר היה כל כך גדול שביהמ"ש בארה"ב פסק שקולוניאל אשמה בנזקים שנגרמו מהמתקפה עליה.

מודל האבטחה בישראל מורכב משלושה רבדים – תשתיות מדינה קריטיות כגון חשמל, מים, תקשורת צבאית; שירותים חיוניים כגון משטרה, כיבוי אש (גופי A); והמשק והציבור. בסדר הזה גם רמת המגננה של כל רובד. לגופי A יש רגולטור, יחידות סייבר שמעוגנות בחוק, שמחויב לבצע ולאכוף את מאמצי ההגנה מפני מתקפות של הארגון. חוק הסדרת הביטחון וטיטות חוק הסייבר (שהוא שנים טיוטה) הם אלו שמעגנים את הנ"ל.

עולות כמה שאלות מוסריות/חוקיות בכל הנוגע לאחריות של ארגונים על הגנה מפני מתקפות. האם צריך לחייב סגירת חולשה ברגע שנמצאת? האם יש חובת דיווח (כרגע חברות מפחדות לדווח על חולשות מחשש לחקירה פלילית)? מה אם מישהו מת בבית חולים כתוצאה ממתקפה? האם צריך לתת חסינו למותקפים במקרים מסוימים? כרגע האחריות לכל ההגנה על ארגון כלשהו היא על ממונה האבטחה של החברה, גם אם המתקפה מגיעה ממדינה עוינת.

הרצאה | זכויות יוצרים והליך הוגן (מרצה אורח – עו"ד גיא אופיר)

פס"ד Sega הגנו על פיתוח משחקים לקונסולה שלהם. מישהו פרץ להגנה והפיץ משחקים משל עצמו לקונסולה. החברה תבעה אותו על הפרת זכויות יוצרים והפסידו, מרצון לאפשר תחרות, ומכך שאין באמת זכות יוצרים שהופרה.

בכל הנוגע להגנה על מסדי נתונים, באירופה מסד הנתונים עצמו מוגן כיצירה מקורית מבחינת זכויות יוצרים, ואילו בארה"ב אין שום הגנה ובישראל יש הגנה רק על תוכן מקורי במאגר (להעתיק מסד נתונים אחר לא מוגן). בלי קשר, פריצה והפצת מאגר מידע ללא רשות היא לא חוקית מהיותה עבירת מחשב (פלילית).

פס"ד בנאפסטר כל מי שנרשם תרם את כל הקבצים שלו (אולי פיראטיים) במחשב לשירות, וכתובתו עם שם הקובץ הועלתה לאתר, כך שמשתמשים אחרים יכלו לבקש ממנו את הקובץ באופן ישיר (לא דרך השרת). האם נאפסטר מפרה זכויות יוצרים? נדון בהרצאה הבאה.

בעת פיתוח כשכירים בחברה כלשהי, ישנה חזקה שלמעסיק יש זכויות יוצרים על כל מה שהעובד כותב. בעניין זה ביה"ד האזורי לעבודה מבחין בין הידע איך לעשות משהו (שייך לעובד), לבין הביטוי המעשי של הידע הזה (שייך למעסיק).

כדי לאפשר יצירתיות וקידמה במדע ותרבות, החוק (הישראלי ואחרים) מכיר ביצירה נגזרת – הגנה על זכויות היוצרים של יצירה שמכילה חלק מיצירה מקורית (גם אם רק 5%). פרודיה לדוגמה היא טכנית העתקה, אבל יש עניין בלאפשר אותה, והיא נחשבת יצירה נגזרת. מעבר לכך ניתן לעשות ביצירה שימוש הוגן ביצירה אחרת, גם הוא מוגן בחוק, כלומר העתקה מיצירה מקורית שאינה יצירה נגזרת, שבה הערך המוסף מספיק גבוה שהוא "שווה את הפגיעה" בזכויות יוצרים.

מצד שני יש לשמור על זכויות יוצרים ברמה העקרונית כי בלי הגנה על קניין רוחני לא יהיה אינטרס כלכלי לקידמה במדע וכו', לרבות מקרים בהם מדינות מלאימות פטנטים לתרופות כדי להציל מיליוני בני אדם וכו'. בעיה זו ניכרת אצל עובדי מדינה, שם כל הפטנטים שייכים למדינה ולא היה דירבון להמצאות חדשניות, ומאז עובדי מדינה מקבלים חלק מהתמלוגים.

פס"ד Oracle תבעו את גוגל על הרחבת Java על זכויות יוצרים, ועד היום הם דנים בזה.

בכל הנוגע ל-AI, בדומה לכלבים וקופים, אין להם זכויות משפטיות לצורכי זכויות יוצרים ולא יכולים להיות להם יצירות מקוריות. אם לתוצר של בינה מלאכותית יש תרומה מהותית, היא יכולה להיחשב יצירה נגזרת מהדאטה שלמדה עליו. ככלל מי שנתן את התרומה המהותית לרוב זוכה בטענותיו בביהמ"ש בתביעות זכויות יוצרים. בישראלי כרגע חו"ד היועמ"שית מתירה למידת מכונה ומגנה עליה מפני תביעות זכויות יוצרים.

פס"ד דפי זהב עשו crawling ל-144 ובזק תבעו אותם. בגלל שדפי זהב סיווגו מחדש את מספרי הטלפון (תרמו תרומה מהותית לסידור המספרים), על זה היה להם זכויות יוצרים ולכן בזק הפסידו.

היעדר רגולציה כטכנולוגיות חדשות

- קביעת מדיניות קריטית ללא הסדרה – מפתחי איירבוס פיתחו מערכת התראה לטייס אוטומטי למטוסים שלהם, וקבעו פרוטוקול שגרם לנפילת מטוס כתוצאה מאי שימת לב להזדקרות, רק בגלל שהפרוטוקול היה רופף.
- היעדר הליך הוגן – כל פלטפורמה יכולה לחסום מי שהיא רוצה מתי שהיא רוצה בלי הגנה על "האזרח הקטן".
- הזכות להישמע בפלטפורמות חיוניות - התפתחה בשנים האחרונות בפסיקה בגלל החלק הכל כך מרכזי שפלטפורמות אלה תופסות בחברה כיום. מצד אחד יש לחברות את הזכות לעשות מה שבא להן והציבור לכאורה יכול לעבור לאתרים אחרים, אבל המציאות מראה שצרכנים לא מאוגדים והשוק לא רציונלי ולכן נדרשת הגנה על הצרכנים.
- כוח מאסיבי לתאגידי ענק – תאגידים יכולים לעשות נזק הרבה יותר חמור לאזרחים, שאפילו המשטרה ושב"כ לא יכולים לעשות, כי הם דווקא כן כפופים לחוק. את תקנון השימוש אף אחד לא קורא ואפשר לכלול שם סעיפים מקפחים שפוגעים באזרח הקטן.